

עין משפט
גַר מוצה

קבו אב מיי פרק יג
המלות פס"מ הלכה
ז סגנו לאין של:
קבו ג מיי פ"ח שם הלכה
טו:
קבו ד מיי פ"ג שם הלכה ג:

תורה אור השלם

- ואכליו עגו ישא פי את קדש ידוה חלל ונברחה הנפש והוא מעניין: ויקרא יט. ח
- ואם יזתר מבשר המלאים ומן הילום עד הבקר ושרפת את היותר באש לא יאכל בו קדש הוא: שמות טו, לד
- ואם האכל יאכל מבשר ובה שלקמו ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול ידוה הנפש האכלת ממנו ענה תשא: ויקרא יז. ה

מוסף רש"י

מה שלמים מפגלין. את הנפסים שלם חובב צומח אף הנפסים מפגלין ומשם הכי יליף משלמים דעיקר פיגול בהו כתיב (לקטו ח.צ) וז: שמהיה מפגלת את הולם, ומתפגלין עמנו אם משבט הן דעיקר פיגול בשלמים כתיב: את כל מפגלין. טון ותי שלמי לצור מפגלין את שמי הלום (מנחות זב.) לא ירצה. כבשר מוס ששמי ואלה ירצה, (ויקרא כט.) ירצה לקנות אשם (שם כז.) כהרצאת שר בן הרצאת פסול. הלאה כתיבה פיגול, נאמר לא ירצה פיגול. ונאמר כבשר מוס ששמי ואלה ירצה, כהנאלת שר בן הרצאת כל מה הנאלת שר עד שיקרבו כל מתיריו כשנותר, אף הנאלת פיגול עד שיקרבו כל מתיריו. כתיב על אכילת פסול עד שיקרבו כל מתירין (בבא מציעא פ"ג.) עבודה ששמי עבודה ששמי עבודתו (לקטו מב.) אף הרצאת פסול עד שיקרבו כל מתיריו. לא ירצה לקנות אשם (ויקרא כט.) עבודה ששמי עבודתו (מנחות טו.) דהיינו ארבע עבודות בלא פסול מחשבה אחרת (פסול יב.):

שיטה מקובצת

ולמעושי נותר בכרת. פיה סודי דלות היה כרת ממכתיב (והנפש הרוח) (מנו ית' וגו פיגול דנהי דע"כ לא איירי בנותר ממכתיב לא ירצה מיי' און קורא חלה מדי פשוטו והיינו אמר הכרת קאי אנתר ולא ירצה אחוץ למקומה. לכן האטרין ואוכלו למעושי נותר ממת (המורה.) סבתברא נותר הוא ליה לאוקמי בכרת. פשיטי יו. ולא נהיבא מלא דכל זה מנחתו לא דלמרינן דלא תקעי ממומחה. דהו ליה למכר כהדי. ועוד הוה מני למילף ממומחה הים איכא פירכא דלא מני למילף ועוד הוה אמרינן לקנות הפיגול והנותר והטמא שוה כזה וזה פי' בצמה גדולה ובנמה קמיה ונהלא לביש יו' (בבבב) מתיריה מסתברא (ישון הורש.) אלא אמר רבא בוי. כל זה שהנבל רבא לא האטרין לן לענין. אלא מפשט הוא כל הפסוק:

כה:

מסתברא נותר אית לן לאוקומי בכרת למיגמר עון עון לחוץ

לזמנו דרמי ליה בז"ב. פי' בקונטרס אי מוקמת ליה להאי ה' בנותר איכא למילפיה לגזירה שוה שפיר דלמו אהדי בשני דברים הללו ששניהם נפסלים בזמן זה בזמן ממש וזה במחשבת זמן ושניהם נוהגין בצמה כדתנן צפ' בתרא

(לקמן דף קיג.) וכי פרכת ויליף עון עון דטומאת בשר דכתיב ונשא אהרן את עון הקדשים מה להלן לאו ולא כרת אף כאלו לאו ולא כרת אמרינן מנותר הוה ליה למילף דדמי ליה בז"ב אבל אי מוקמת להאי כרת לחוץ למקומו כי גמרת [ליה] חוץ [לזמנן] מיניה בגזירה שוה ופרכת ליה ויליף עון עון ממומחה ליכא לתרוי' מחוץ למקומו הוה ליה למילף דדמי [ליה] בז"ב דהא און נפסלים ה' בזמן ואינו נוהג בצמת יחד שאין שם מחילות (עד כאן לשונו) ופירושו זה תימה גדול דמה סברא היא זו ומנין לנו דנוקי קרא בנותר כדי ללמוד ממנו חוץ לזמנו מעון עון ה' כדי שלא נלמוד ממומחה ועוד הא לענין צמה שוה נמי נותר לטומאת בשר כלאמרינן בסוף מילתין (גס זה שם) אבל הפיגול ה' והותר והטמא שוין ה' זה בזה וכן טמא ששמש ליכא למימר דהוא נמי לא הותר בצמה כלאמר לעיל [מז.] מה להכד השוה שצדן שכן לא הותרו בצמה ועוד כשמקשה אדרבה חוץ למקומו הוה ליה לאוקומי כו' דדמי במקד"ש בלאו ה' דומיא דמקד"ש אית לן למילף חוץ לזמנו מחוץ למקומו שוה ממומחה כלאמרינן אף בית שמי (לקמן דף מה.) שכן הותר אין טהור (בקרא) ה' חוץ לזמנו וחוץ למקומו לא הותרו מכללם ואין איך מרצה עד שניהם טהורין ושניהם [לא] עשה קרב במקריב מה שאין כן בטומאה דמאי דחוץ למקומו הותר מכללו ה' בצמה אין זה קרוי הותר מכללו על כן נראה לפרש לגזירה שוה זו ניתנה כשייך למילף עון עון הני קראי דהכא

זה מזה ולכן מסתברא לן לאוקומי טפי בנותר מבחוץ למקומו משום דדמי לחוץ לזמנו בז"ב דאית לן לאוקומי קרא במילתא שיהיו דומין זה לזה מה שאנו למדין בגזירה שוה ולא משום שלא נלמוד ממומחה כדפירש [רש"י] ופריך אדרבה חוץ למקומו דמי ליה במקד"ש וכי האי גוונא הויא סוגיא דלעיל בריש פירינן (דף ת.) דפסול בתרומה מחיל עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה וא"ת ה' דמוקמינן קרא בדדמי טפי לג"ש טומאת בשר תהיו בשרת בג"ש דעון עון וי"ל דממעט ליה קרא מכרת כלאמר לקנות פרק ב"ש (דף מג.) וטומאתו עליו מי שטומאתו פורחת ממנו (יולא עליו מגופו) יאלת טומאת בשר שאין טומאה פורחת ממנו: **ואיפוך אנא.** תימה הא כתיב קרא שלישי והא דמוקמינן ליה בחוץ למקומו באם אינו ענין לחוץ לזמנו מוקמינן ליה בחוץ למקומו א"כ קרא קמא היינו ה' קרא אריכא אית לן לאוקומי בחוץ לזמנו ה' וזחק לומר דסבר המקשה אין מוקדש ומאוחר בתורה: **מה שלמים מפגלין ומתפגלין.** תימה מהיקישא דזאת התורה נפקא לן לקמן צפ' דם חטאת (דף מט.) ובמנחות פרק התודה (דף פג.) וכמה ב= דרשות דרשנן מנהוה היקישא אע"ג דנפקי מקריא אחריי:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אם אינו ענין. לענין מחשבת חוץ לזמנו תנהו לענין חוץ למקומו ופיגול דקרא אריכא דלו את אהרן לא מידרשה לחוץ למקומו אלא כוליה קרא בחוץ לזמנו הלכך ממנו אחוץ לזמנו קאי. וכ"ת הכא נמי כרת כתיב דסמיך ליה ואוכליו עגו ישא וגו' הוא בנותר ממש מיתוקס כדמפרש ואילן וכדי שלא תאמר שניהם

במשמע מיעט רחמנא ואוכליו דהיינו מיעוטא מדלא כתיב והאוכל למעוטי חוץ למקומו דלעיל מיניה: **ואימא** ואוכליו עגו ישא אחוץ למקומו. דסליק מיניה קאי וכדי שלא תאמר אין מקרא יולא מידי פשוטו ואף נותר במשמע והיי דכלא ירצה לימא אבל בכרת איתיה להכי מיעט ואוכליו דמשמע אחד ולא שנים למעט נותר מכרת: ה"ג **מספברא נותר איה לך** לאוקומי בכרת למיגמר עון עון לחוץ לזמנו ה' דדמי ליה בז"ב אדרבה חוץ למקומו הוה ליה לאוקומי בכרת

דמיגמר ה' עון עון לחוץ לזמנו דדמי ליה צמדק"ש. והכי פירושא נותר הוה ליה לאוקומי בכרת דמיגמר ה' עון עון כו' שמלמד כרת על חוץ לזמנו שאין כרת מפורש בו אלא נשאלות עון אמורה בו ולימד מכאן בגזירה שוה דהכא כתיב נשאלות עון ומפרש כרת הלכך אי מוקמת ליה להאי ה' בנותר איכא למילפיה לג"ש שפיר דדמו אהדי בשני דברים הללו ששניהן נפסלים בזמן זה בזמן ממש וזה במחשבת זמן ושניהם נוהגים בצמה כדתנן צפרכ בתרא ה' (לקמן דף קיג.) כדי פרכת ויליף עון עון ממומחה בשר דכתיב ונשא אהרן את עון הקדשים מה להלן לאו ולא כרת אף כאלו לאו ולא כרת אמרינן מנותר הוה ליה למילף ה' דדמי ליה בז"ב אבל אי מוקמת ליה להאי כרת בחוץ למקומו כי גמרת ליה חוץ לזמנו מיניה בג"ש ופרינן ליה ויליף עון עון ממומחה ליכא לתרוי' מחוץ למקומו הוה ליה למילף דדמי ליה בז"ב דהא אין פסולו בזמן ואינו נוהג בצמת יחד שאין שם מחילות ה': **צמדק"ש.**

מ' מחשבה ק' קצת ד' דם ש' שלישי. חוץ לזמנו וחוץ למקומו שניהם פסולין במחשבה ואם חישב במקמתו נפסל כולו ושניהם נפסלין בעבודת הדם ובשניהם נאמר שלישי לאפוקי טומאה דלניה פסול מחשבה ואם נעמא מקמתו לא נעמא כולו וישנה לאחר זריקת דמים ולא נאמר בו שלישי ה' יתירא אבל בחוץ לזמנו וחוץ למקומו שלישי מיותר לג"ש ליה ולעיל חד מינייהו כתיב והותר ביום השלישי באש ישרף וסמיך דהא הלכל יאכל ולא צעי למכתב שלישי: **אסיא קודש** אהרן אהרן אריכא הוה: **איפוך אנא.** ואימא דלריכא בחוץ למקומו וכתיב ביה נשאלות עון ושלישי דקדושים תהיו חוץ לזמנו ואימעוט מכרת: **מספברא אריכא בחוץ לזמנו.** דכיון דלא פריש ביה כרת בהדיא אלא בג"ש דעון עון מנותר יליף מספברא דדמי מדדמי יליף דדמי ליה בז"ב דאי מוקמן ה' ליה בחוץ למקומו מו לא יליף כרת מנותר דלא דמי ליה במדי: **אדרבה.** מספברא משום דדמי ליה חוץ לזמנו לנותר סמיכה לנותר וקא ממעט ליה מאוכליו ה' דלא תימא משום דדמי ליה ניגמר מיניה: כולוה **מקרא אריכא אסיין.** זה לחיוב וזה לפטור כדיליף ליה רבה בריש שמעמין: **בשמי אכילות כו'.** שמחשבת שתייה

פוסלת דהא לקמן [דף כט.] במחשבה מוקי ליה תנא ולא בצולח ביום השלישי: **אחד איניא אדם כו'.** דלא שנה חישב לאכול למחר ל"ש חישב להקטיר אימורין למחר פגול: **מצער וצה שלמיו.** הקיש זכחים לשלמים מה שלמים יש בהן מפגלין ויש בהם מתפגלין שהדם הוא המפגל והבשר והאימורין המתפגלין: **אף כל.** שיש בו מפגלין ומתפגלין פיגול נוהג בו ה' יאלו מנחת כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נקיים שהם מתירין את עצמם ואין בהם שירים להתפגל מחמת עבודות מתיריהם שאין פיגול נוהג בהן: לא ירצה המקריב יא. משמע ה' אוריקה לא תהא זריקה זו מרצה שמע מינה דעד שזרק הדם מחשבת פיגול תלויה ועומדת נזרק הדם הוקבע הפיגול לא נזרק הדם כגון שנשפך בטל הפיגול דכתיב ביה הרצאה כדכתיב גבי כשר: **מה הרצאה נשר.** לא קרי ליה הרצאה אלא שזריקה שהיא סוף ארבע עבודות שמחשבת צבעת אינו קבוע עד שזרק הדם שהיא סוף כל מתיריו: **ההקרה הוה נפסל.** השתא יליף ה' (פסול) דבמחשבה הכתוב מדבר שמחשב צבעת ההקרה לאוכלו בשלישי: ואינו נפסל בשלישי. אם בהקרה לא חישב ע"מ כן ואכל ממנו בשלישי אין הקרבן נפסל למפרע דהכי מידריש לא ירצה המקריב לא תהא זריקתו מרצה אם ע"מ כן הקריבו: **אוסו צוצה הוה מדבר ואינו מדבר צוצה.** כלומר ה' ושלא תאמר דהאי המקריב לאו להכי הוה דתמא אלא לומר לך שהכהן המקריבו לא יחשב עוד בכהונה ויפסל מלכהן לכן נאמר אותו הצוצה בלא יחשב:

לא

מסורת הש"ס

א) [ע' כרימות ה.א.].
ב) [לעיל יג: מנחות ז. מולין פא.].
ג) ע' לקמן מד.
ד) לקמן זת. מנחות פג.
ה) [לקמן מב: מנחות טו.].
ו) לקמן כט. תורת כהנים צו פרשי' ח. ה"א.
ז) שמות כח לח.
ח) לקמן דף מד.

הגהות הב"ח

ה) גמי' כתיב הכא כי את וכו' את הותר באש כי קדש הוא מה להלן:
ו) רש"י ד"ה לא ירצה וכו' משמע דאוריקה קאי לא:
ז) ד"ה צפקיבה וכו' יליף דבפסול מחשבה:
ח) ד"ה אותו וכו' כלומר שלא כלי' אותו ו' נמחק:

שינויי גוסהאות

א) ל"ל בובבת (ש"ס. וכו' ב"רש"י.)
ב) לקמן טז ע"ה בבביתא:
ג) בש"מ נוסף לעניש כרת:
ד) ל"ל למיגמר (ש"ס.)
ה) להאי כרת בנותר (ש"ס.)
ו) בש"מ נוסף למה איצטריך טעם זה דדמי ליה בז"ב איצטריך:
ז) למילף טפי דדמי (ש"ס.)
ח) בש"מ נוסף ואין ראוי לומר ביה חוץ למקומו:
ט) כלן נשמע קטע ממתנת טעות דרומות וכל' שלישי וכן נותר אינו פסול מחשבה ואם הותר מקצתו לא נפסל כולו וישנו לאחר זריקת דמים ולא נאמר בו שלישי יתירא כו' (במח"ס.)
י) מוקמת (ש"ס.)
יא) מואכליו (ביש.)

יא) המקריב נמחק (ש"ס. ובתח"ס.)
יב) ל"ל פסולו (ש"ס. וכו' ב"רש"י.)
יג) עין ואלא לומר מטומאה כו' כלי' והשתא נמחק (ש"ס.)
יד) ל"ל הזמן וצ"ק. וכו'
טו) [זו] שיהו חוץ ובהו [פי' בצמה גדולה ובנמה קטנה] וכן טמא ששימש נמי ליבא כלי' (ש"ס.)
טז) בלאו טעמא דמקדש (ש"ס.)
יז) גמי' דפסול וזהו הגי' בקרב. וכל' ואיך ל"ל דרוין לזמנו (ש"ס.)
יח) וגרי' הגרי' בזמן קרב. והרש"ש כ' שהו' טעות [דהא כהא לא שייך למימר זמן וק"ל:]
יח) מכללו נמחק (ביש.)
יט) בש"מ מוחק מיבת מכללו כגמון לפני מינות טומאת שרש (ש"ס.)
כ) ח"א פי' ז' ספי.
כא) ב"ה
כב) [ב] ל"ל דהיינו (ש"ס.)
כג) בש"מ נוסף דמסברא קרא קמא לעילום בחוץ לזמנו:
כד) גי' רל"ט וי"ל דבמה דרשות:

ליקוטים

אף הרצאת פסול עד שיקרבו כל מתיריו. זו להסתפק באוכל פגול קודם שקרבו מתיריו שאין בו כרת. אם לוקח משום פסולי המוקדשין. וכן יש להסתפק במחשב מחשבת מקום ואכל מהדברים שאינם ראויים לאכילה או שאכל קודם זריקת הדם אם לוקח. האפשר דלא בעינן זריקה למקבעיה אלא לפגול אבל לפסול קודם זריקה נפסל. ועי ברש"י פ"ק דמעילה דאמרינן חוץ לזמנו וחוץ למקומו למאי חזו הואיל ומרצים לפגולם והורבו צורך תלמוד. רדע דאמרינן בפ"ק דזבחים דף י"ד דאפילו לר"ש דאמר כל שאינו על מובה החיצון כשלמים אין חייבין עליהם משום פגול מורה שנפסל הובה האפשר לדדין גמי אף שלא הוקבע לפגול קודם זריקה מ"מ הובה נפסל. ועיי במ"ש הות"ס בפי התורה דף ע"ט ר"ה הדרו ובפרק המובה מקדש דף פ"ד חוץ לזמנו הואיל ומרצה [לפגול] חוץ למקומו [הואיל ואיךש לחוץ לזמנו]. (מש"מ פ"מה פ"ח ה"ו)

לא

מסורת הש"ס

א) לקמן ע"ב: ט) [לקמן לו. פנ: א. ח"כ צו פרש"י ח' ה"א. ד' י"ה ו' ח"כ שם ה"ג. ט') ר"ה (ה): תמורה כל: (מן מהלכין פ"ג ה' י"ג, ו' יומא ו'.) דברים טו (כ. ה.) לקמן מג. ט) לקמן פב: י) כו. ד"ה ו"ה. ט) ליל כל כו. ט) ליל כל.

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה דדמי וכו' ולא שבקינן לחוץ וכו' ונגמרי לחוץ וכו' שנייה רבא: (ג) ד"ה שיהא משולג וכו' לאוכלן נהילג ללאו פסול הוא דבעינן: (ג) ד"ה הוה הוה אומר המקריב בשעת הקרבת: (ד) ד"ה אלף זה וכו' סתן הס"ד והח"כ מ"ה כשהוא אומר אמת: ד"ה א) במחשה הוה נפסל מקרא זה וכו' לנרשא הוה דתתא דהא:

שינויי נוסחאות

א) מאחר שהוכשר לכל' (ש"ס) וכו' (ברש"י): ב) בהקרבה לכל' ויטבת בשעת מתקן (ש"ס) וכו' (ברש"י). ע"כ צ"ח אות ג': ג) ואינו מדבר בבחן (ש"ס): ד) ל"ל ירצה (ש"ס): ה) כדנתן במתני' (כ"י): ו) לעל אילת וכו' וכו' וכו' כדכיתום: ז) כש"מ וכתה"ש טקף (ש"ס) וכו' ל"ל שיהושב (ש"ס): ח) ל"ל ביניהן (ש"ס): ט) ק"ח ביום של אחרון (ש"ס): י) וכו' (בהכח"כ): יא) כשר עוד לכהונה (ש"ס): יב) כש"מ טקף דאי אבוקן קאי ע"כ הא הקרבה קאמר, והאי או אינו דהא משנתו נפסל או אינו שבתמיר שפירשו או אינו בא לדרשא זו אלא לדרשא אחרת, והבא יא אפשר לומר כן. לדבט הבהו נפסל או אינו הבעלים כבשר הובח בשל אחרון שלישי אלא ע"כ במחשבת הכהן הוא עצמו נפסל וגם הובח נפסל מצדכ"ב והפשוט האוכלת ממנו עונה נשאו. וע"כ ש"מ מנחוס מלשון כש"י של אחרון נמשך: יג) יחשב יתירה הוא לדרשא דהא (ש"ס): ד) הניסאם שלפניו הוא מנכ"ו. וכו' ע"מ פרט הא האיש שלישי בתוך לזמנו מתב. ויש מפרשים בו והוא נמשך. וכו' ל"ק פרט למקום משולש דא הוא שלישי בתוך לזמנו כתיב ויש בו. ולכל הנוסחאות הוא מעין קוסאף אלוהים. וע"כ ע"כ מ"ז: ז) גבי הולכת הטאות הפנימיות לכל' הוא נקד ד' ע"א (ש"ס): ח) ל"ל נמשך (ש"ס) ו(ג) יח' לעזרה (ש"ס): י) [ש] דה נמי קשה (ש"ס): ב) ל"ל ליתכן (ש"ס): בא) ל"ל ע"כ הג"ה [המתחלת לעיל נתיבט ומסופת העורך] (ש"כ"י): בב) לזרזק דם קדשים (ש"ס): ב) כד"ו הקרובן ולפניו תוקן עפ"י כד"ו וכו' ה"ל"ק דליתו מן הניזק, עש"כ: ב) למחר אמאי פסול הא לאו מקום בו (ש"ס): ב) למחר פיגל דבוקן אבילתו לאו למחר אלא בו לכל' (ש"ס): ב) בחוץ לזמנו ליום (ש"ס): ב) משמעת לא מיירי אלא במקום (ש"ס): ב) ל"ל לרבי (כ"ג): קרא למעוטי לכל' הס"ד והשאר נמשך (ש"ס): ל) נפסל בדיקאמר או אינו ר"ל בו (ש"ס): לא) גם ככתמי מלויין דזיכור זה על מינת מלך אשכנז, אבל אינו מתייבש ככתמי מלויין דזיכור זה על מינת כלא מינת וה"ה בקדשי קדשים:

לא יערב צו מחשבות אחרות.
מכאן למחשבות שמוציאות זו מזו שמחשבת פסול מוציאה מידי פיגול כדמנה^[ח] ממני^[ט] כיצד לא קרב הממיר כמלוותו כו': **יהיה**. עשאן הכתוב לחוץ למקומו ולחוץ לזמנו והויה אחת מלמד שמצטרפין חלצי שיעוריהן לפסול את הקרבן כדמתן במתני'^[י] **לאכול כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר פסול: דדמי ליה צו"ב.** ולא ^[יא] שבקיה חוץ לזמנו דדמי לנותר דלתיא ג"ש מיניה ונגמרי חוץ למקומו דלא דמי לנומר במיד'. והא דלא שנייה רצה ברש שמעמא הדי כי פרכינן אדרצה חוץ למקומו עדיף דסמיך ליה משום דלחמי לא קמה ליה ג"ש דתני לוי^[יב] צר וצדי^[יג] וי דרכת צומת כתיב דנימא דנשילוח עון דגבי מחשבה גדדמי לנומר משחתי הואיל ומינה גמר: **שיהא משולג כו'.** ולימד על מחשבת חוץ למקומו שאינה מועלת אלף או בקדשי קדשים שחשב עליהם לאוכלם חוץ לעזרה או בקדשים קלים לאוכלם חוץ לעיר פרט למחשב ^[יד] לאכול זיהיל דלא פסלי דבעינן שחשב^[טו] על מקום המשולג: **בדס בצצר ואימורין.** היינו חוץ לעזרה בשעת היתר הצמות לאפוקי היכל שאין צו הקטרט אימורין ולא אכילת צצר: **סיפוק לוי מקרא קמא.** מדאפקיה רחמנא בלשון שלישי לחוץ לזמנו וכתיב **זההוא קרא חוץ למקומו: שלישי פרט.** **מקום משולג ולא פניס:** **מאחר שדוכשר.** בעבודת דמו כתקונו: **בזב וזבה.** שפסקו והתחילו למנות ימי סיפורן ומנו ד' או ה' ימים ואם ראו סתרו כל מניינס כדלמרינן במס' נדה (דף טו:): **ואחר תטוהר אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת צהן^[טז]: ושומרים יום כנגד יום.** הרואה תוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה וטענה למחר^[יז] שחרית הרי היא טהורה דמקאת היום ככולו וטעילתה ביום^[יח] ואם תראה היום סתרה טהורה ואדם וכלים שנגעה צהן היום טמאין למפרע כדמתן בפ"צ דלדה (דף עב.) ושזין צרואה תוך אחד עשר יום כו' וטעלה ציוס של אחריו ושמהה הרי זו מרבות רעה ומגעה ובעילתה תלויין וזו היא תלימתן אם תראה היום יהיו טמאין למפרע וחיבזין בקרבן: הרי

הוא אומר המקריב. א) בהקרבנה נפסל והכי מידרש לה ירצה המקריב אין הקרבתו מרצה: **אלף זה כהן הכתוב שלא יהא כשר יא** לכהונה ושמע מינה תרתי שעת הקרבה ופסול ^[יט] כהן י: **אוסו.** דל"כ ליכתוב המקריב לא יחשב השמא דכתיב אותו הובח בלא יחשב ואין המקריב בלא יחשב: **במחשבה הוא נפסל.** ^[כ] זה מפורש מן הראשון דהמקריב לא משמע להו שעת הקרבה עד דגמר קרא למילתיה ואמר המקריב אותו לא יחשב במחשבה זאת דהאי לא יחשב י: לדרשא הוא דהא כתיב לא ירצה: **נפקא ליה מדאחריים.** מדלצטרין קרא למימר ואינו נפסל בשלישי שמע מינה בזבח הכתוב מדבר דאי בזבח למה יפסל בשלישי הלא הוא לא חטא כי אם האוכל: **מדכתיבי לישגא דלא ירצה ולא ירצה ויצחא הוא.** דאין לשון לא ירצה נוספל בפסול כהן: **שעיברה שנסו.** והו איחור דכתיב ^[כא] לפני ה' מתכלנו שנה בשנה: כפסולי

נמי למחר אלא דקרא בשלמים כתיב דזמנו ליום שלישי והכי קאמר ההוא מיבעי ליה למקום משולג דאם חישב לזרוק דם שלמים בחוץ^[כב] ליום ההוא כמאן דלית ליה מקום משולג דפלוגתא דתנאי היא צפ' כל הפסולין (לקמן דף לו:): ופי' זה לא יתכן כלל דכולה שמעתא^[כג] מיירי במקום שיהא משולג: **ובי"ן שראו סתרו.** פ"י הקונטרס דזב וזבה שפסקו והתחילו למנות ימי ספורן ומנו ארבעה או חמשה ימים וקשה דאין זה קרוי חוקת טהרה אלא נראה דמיירי בשביעי שלהן לאחר שטבלו (תוספות) דזב וזבה שצילתן ציוס ואם טבלו בשביעי ואחר כך נגעו בטוהרות או ששמו וראו לאחר"כ (או) קודם הערב שמש טמאים למפרע ואם הממניה לשמש עד הלילה ואח"כ רחמה אינה מוטאה אלא מכאן ולהבא (הג"ה ע"כ) ומינה רבי^[כד] יוסי דלמר פ' כיצד זולין (פסחים דף פא.) דלא מטמא למפרע לא יתכן: **ואין מאחר נדרו בלא ירצה.** יש תימה דלמה לן קרא דמהיכא תיתי לן דהוי בלא ירצה דלצטרין קרא^[כה] דלא ירצה למעוטיה: **נפקא לן מדאחריים.** תימה הא רבי אליעזר נמי דריש שאינו נפסל בשלישי ואפילו הכי ריך פסוק שאין כהן נפסל י: וי"ל דרבי אליעזר כיון דלא דריש לא יחשב לומר במחשבה הוא

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים כט.

למקום שיהא משולש בדם ובבשר ואימורים. פירש בקונטרס פרט למחשב לאכול זיהיל דלא פסול דבעינן שחשב^[כז] על מקום המשולג בדם ובשר ואימורים דהיינו חוץ לעזרה בשעת היתר הצמות לאפוקי היכל שאין צו הקטרט אימורים ולא אכילת צצר וזוה לא דק בקונטרס דאכילת צצר מצי

משכחת זיהיל כדלמר לקמן (דף סג.) שאם הקיפו עוצדי כוכבים את כל העזרה שהגיס נכנסים זיהיל ואוכלין שם ק"ק ועוד קשה לפירוש הקונטרס מאי קפריך תיפוק לוי מקרא קמא מדאפקיה רחמנא בלשון שלישי הא האי שלישי לאו בחוץ למקומו כתיב אלא בחוץ לזמנו ומקום משולג לא שיך בחוץ לזמנו אלא בחוץ למקומו ועוד דקמשי הוה אמינא שלישי פרט י:

הא האי שלישי בחוץ לזמנו [כתיב ופיגולן צמקום משולג כתיב. ויש מפרשים דמקום משולג היינו דלא פסלה מחשבה אלא בזמנא החיצון ששלשתן כשייזין צו לאפוקי מוצב הפנימי שאין נותנין צו רק דם זה אי אפשר דממנות הפנימיות פלוגתא דר' שמעון ורבנן^[כח] דרבנן ממיחיזן בפיגולין כרת וכן ר"מ ורבנן סברי צפ' בית שמאי (לקמן דף צג:). גבי ארבעים (שגשג של יום הכיפורים ולעיל בפ"ק (דף יג.) גבי יום צבילת ארבע בחטאות הפנימיות

דלמרינן דפסול מק"ו ואמר נמי צגיטין (דף דג:): כהן גדול ציוס הכפורי וימח דכי אומר^[כט] פגול מיהימן וצמקום שאינו משולג אפילו פסול ליכא כדמוכח לקמן צפ' כל הפסולים (דף לו.) וי"מ דמקום משולג היינו דבעינן שיעמוד המחשבה י: צמקום משולג פרט לעומד חוץ בעזרה^[ל] ושוחט צבסין ארוכה ולפירוש זה^[לא] קשה ממתנות הפנימיות דלאו מקום משולג הוא והוי פיגול (תוספות) ויש לומר חוץ לעזרה אין שלשתן כשרין שהרי דם ואימורין נפסלין שם אצל היכל יש דם שלא נפסל שם כגון דם פנימי ואימורין אם הכניטין שם^[לב] לא נפסלו בכך מיהו אין נראה דעיליה כל הפסולין (לקמן דף לו.) קאמר מחשב לנימנין בחוץ שנתנו^[לג] צפניס דליתו פסול משום דליתו מקום משולג הג"ה^[לד] ע"כ והרב ר' יוס טוב מפרש דמקום משולג היינו שיחשוב

לזרוק במקום שדם ובשר ואימורין פסולין כגון מחשב לזרוק^[לז] קדשים קלים חוץ לירושלים אצל מחשב לזרוק צירושלים לא דאין שום פושל צבצר וקדשי קדשים אפילו צירושלים כיון דזוה המקום^[לו] שלשתן פסולין שם ולהאי פירושא ניחא הא דקשיא לן לעיל^[לז] אצרייתא דחישב ליתן את התיניתן למטה למעלה למעלה למטה לאלתר כשר^[לח] דמשמע דאי שלא במקומו לאו כמקומו דמי ניחא וימישב לפי' זה משום דלאו מקום משולג הוא ומינה קשה אם כן למחר^[לח] פסול^[לח] אמאי לאו מקום משולג הוא וכי תימא מידי דהוי אמתשבת היעוה ואליצא דר' יהודה הא משמע לעיל דלא ריך להאי טעמא אלא למאי דמסקינן שלא במקומו כמקומו דמי וי"מ דשלישי בחוץ לזמנו איירי ובעינן שיחשוב לזרוק ליום שלשתן פסולין אפילו לאכול הצצר היינו ליום שלישי דאם חישב לזרוק דם שלמים למחר לא פיגל עד שיהא משולג באכילה דהיינו לשלשה ימים והוא הדין בקדשי קדשים לזרוק דמן למחר^[לח] פיגול דומן אכילתו

הג' פיגול אלא קודם השלישי לא פיגול והא דלמר צפ' איזוה מקומו (לקמן דף לו:): דקדשים הנאכלין ליום ולינה מחשבים צדמן משתשקע החמה ההוא כמאן דלית ליה מקום משולג דפלוגתא דתנאי היא צפ' כל הפסולין (לקמן דף לו:): ופי' זה לא יתכן כלל דכולה שמעתא^[לח] מיירי במקום שיהא משולג: **ובי"ן שראו סתרו.** פ"י הקונטרס דזב וזבה שפסקו והתחילו למנות ימי ספורן ומנו ארבעה או חמשה ימים וקשה דאין זה קרוי חוקת טהרה אלא נראה דמיירי בשביעי שלהן לאחר שטבלו (תוספות) דזב וזבה שצילתן ציוס ואם טבלו בשביעי ואחר כך נגעו בטוהרות או ששמו וראו לאחר"כ (או) קודם הערב שמש טמאים למפרע ואם הממניה לשמש עד הלילה ואח"כ רחמה אינה מוטאה אלא מכאן ולהבא (הג"ה ע"כ) ומינה רבי^[לח] יוסי דלמר פ' כיצד זולין (פסחים דף פא.) דלא מטמא למפרע לא יתכן: **ואין מאחר נדרו בלא ירצה.** יש תימה דלמה לן קרא דמהיכא תיתי לן דהוי בלא ירצה דלצטרין קרא^[לח] דלא ירצה למעוטיה: **נפקא לן מדאחריים.** תימה הא רבי אליעזר נמי דריש שאינו נפסל בשלישי ואפילו הכי ריך פסוק שאין כהן נפסל י: וי"ל דרבי אליעזר כיון דלא דריש לא יחשב לומר במחשבה הוא

עין משפט ונר מצוה

א מיי פ"ג מהל' פסה"מ הלכה ב:
ק"ח ב מיי פ"יד מהל' מעשה"ק הלכה ט"ו סגג לאון שלא:

תורה אור השלם

1. ואם האבל יאכל מבשר זבח שלמינו ביום השלישי לא ירצה דמקריב איתו לא יחשב לו פגול יזוהי והפשו האבלות ממנו עונה תשא:

ירקא ז. יח
2. כי תדר נדר ליהודא אלהיך לא תאחר לשלמו כי ידרש ידרשך יזוהי אלהיך מעמך וזקה חן וקרא:

דברים כג. כב

מוסף רש"י

למקום שיהא משולש בדם בבשר ובאימורין. דהיינו חוץ לעזרה ממש, בשעת היתר הצמות שמשלג בכל אלה, לאפוקי היכל חוץ צו הקטרט אימורין ואכילת צצר (לקמן דג.) בשעת הקרבה הוא נפסל. וכן פירשו בשעת הקריבה לא תעלה זאת במחשבה ואם חשב פיגול יהיה (ויקרא ז יח.) בכור שבערה שנתו. מלפניו בחוץ שנתו, שאלמר לפני ה' אלהיך תחללו שנה בשנה (ד"ה טז):

שיטה מקובצת

או אינו [אומר המקריב] אלא [וח] בחן המקריב. פ"ה האי או אינו אינו מנו כל או אינו שנתמנות, דליתו ר"ל או אינו דמילת לכתן הוא דלחא ולא מידרש דאין הקרבן נפסל בשלישי (בשלי' אלא בשעת הקריבה, והא קאמר דהסבן לא ירצה אלף זה, דמה פשט הסבן בזה שחזירו לאוכלו, אלא דהוי המקריב משמע בשעת הקריבה כלומר דאם חישב בשעת הקריבה (גם) הוצח והסבן לא ירצה. והכי משמע קרא משמע שחקריבה הוא נפסל בשלישי ומנו כן משמע נמי דמיירי כהן שחשב מרכיב מחשבה בלשון המקריב משמע דקאי נמי [ואסון], דליכא למימר דמילת לכתן הוא דלחא דאין לו לפסול בזה שחזירו כיון דלא פשט [התמדת לשון רש"י של מדרש יד:] תר"ה לפסוק שיהא משולש בו' ולהאי פירושא נראה לן [ש' לטון סה"כ] דגבי חוץ ממנו [מתוקן] זמן משולג כגון שפולחן שחשב למחר שאינו [ראוין] אף לאכילת צצר: ד"ה ויבין בו' אלא נראה דמיירי בשביעי שחתן לאחר שפבלו. לשון ה"ר"פ ז"ל, וי"ל שמהו שבעת ימים אכל לא גמר היום דמקאת היום ככולו (גליון): ד"ה ואין פאזיר נדרו בו' יש תימה בו' וי"ל דקרי"ש שפסל בלחומר הבלתו מנו פאזיר זמן נוסף כמו קרבן הלא כשב והביאו לאחר שזמו (גליון בספר ירושה):

א) בהקרבנה נפסל והכי מידרש לה ירצה המקריב אין הקרבתו מרצה: **אלף זה כהן הכתוב שלא יהא כשר יא** לכהונה ושמע מינה תרתי שעת הקרבה ופסול ^[יט] כהן י: **אוסו.** דל"כ ליכתוב המקריב לא יחשב השמא דכתיב אותו הובח בלא יחשב ואין המקריב בלא יחשב: **במחשבה הוא נפסל.** ^[כ] זה מפורש מן הראשון דהמקריב לא משמע להו שעת הקרבה עד דגמר קרא למילתיה ואמר המקריב אותו לא יחשב במחשבה זאת דהאי לא יחשב י: לדרשא הוא דהא כתיב לא ירצה: **נפקא ליה מדאחריים.** מדלצטרין קרא למימר ואינו נפסל בשלישי שמע מינה בזבח הכתוב מדבר דאי בזבח למה יפסל בשלישי הלא הוא לא חטא כי אם האוכל: **מדכתיבי לישגא דלא ירצה ולא ירצה ויצחא הוא.** דאין לשון לא ירצה נוספל בפסול כהן: **שעיברה שנסו.** והו איחור דכתיב ^[כא] לפני ה' מתכלנו שנה בשנה: כפסולי

נמי למחר אלא דקרא בשלמים כתיב דזמנו ליום שלישי והכי קאמר ההוא מיבעי ליה למקום משולג דאם חישב לזרוק דם שלמים בחוץ^[כב] ליום ההוא כמאן דלית ליה מקום משולג דפלוגתא דתנאי היא צפ' כל הפסולין (לקמן דף לו:): ופי' זה לא יתכן כלל דכולה שמעתא^[כג] מיירי במקום שיהא משולג: **ובי"ן שראו סתרו.** פ"י הקונטרס דזב וזבה שפסקו והתחילו למנות ימי ספורן ומנו ארבעה או חמשה ימים וקשה דאין זה קרוי חוקת טהרה אלא נראה דמיירי בשביעי שלהן לאחר שטבלו (תוספות) דזב וזבה שצילתן ציוס ואם טבלו בשביעי ואחר כך נגעו בטוהרות או ששמו וראו לאחר"כ (או) קודם הערב שמש טמאים למפרע ואם הממניה לשמש עד הלילה ואח"כ רחמה אינה מוטאה אלא מכאן ולהבא (הג"ה ע"כ) ומינה רבי^[כד] יוסי דלמר פ' כיצד זולין (פסחים דף פא.) דלא מטמא למפרע לא יתכן: **ואין מאחר נדרו בלא ירצה.** יש תימה דלמה לן קרא דמהיכא תיתי לן דהוי בלא ירצה דלצטרין קרא^[כה] דלא ירצה למעוטיה: **נפקא לן מדאחריים.** תימה הא רבי אליעזר נמי דריש שאינו נפסל בשלישי ואפילו הכי ריך פסוק שאין כהן נפסל י: וי"ל דרבי אליעזר כיון דלא דריש לא יחשב לומר במחשבה הוא